

Sygn. akt VI Ka 174/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Tomasz Skowron

Protokolant Katarzyna Rubel

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w B.K. K.

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2020 r.

sprawy **D. K.** ur. (...) w G.

s. R., E. z domu S.

oskarżonego z art. 180a kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 9 października 2019 r. sygn. akt II K 900/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego D. K.;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 100 złotych, w tym 80 złotych opłaty.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 174/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie			

wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 9 października 2019r., sygn. akt II K 900/18	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	
1.3.1. Kierunek i	

zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>1</p>	<p>Naruszenie przepisów postępowania karnego mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 5§2 k.p.k., 410 k.p.k. i 424 k.p.k., polegające na jednostronnej ocenie dowodów, z góry przypisanym założeniem, iż</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>oskarżony jest winny zarzucanego mu czynu oraz rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, w tym w szczególności pominięciu okoliczności, iż żaden z dowodów nie wskazuje by oskarżony miał jakoby świadomość i wiedzę w zakresie wydania przez Prezydenta miasta G. decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut niezasadny w stopniu oczywistym. Zasada wyrażona w przepisie art.5§2k.p.k. ma zastosowanie wówczas</p>			

jedynie, gdy
nie można było
wyjaśnić
występujących w
sprawie
wątpliwości.
Podkreślenia
wymaga nadto,
że żądane przez
przepis
art.5§2k.p.k.
wątpliwości
muszą mieć
obiektywne
uwarunkowania
i muszą być
stwierdzone
przez sąd
rozstrzygający
sprawę.
Naruszenie
wyżej wskazanej
zasady jest
możliwe bowiem
tylko i wyłącznie
wówczas, gdy
sąd orzekający
rzeczywiście
powziął
wątpliwości, co
do treści ustaleń
faktycznych lub
wykładni prawa,
a wobec
niemożności ich
usunięcia
rozstrzygnął je
na niekorzyść
oskarżonego.
Wyrażona w
art.5§2k.p.k.
zasada nie
nakłada w
żadnej mierze na
sąd obowiązku
przyjęcia wersji
najkorzystniejszej
dla oskarżonego,
lecz zakaz
czynienia

niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów. Stanowczo trzeba stwierdzić, że tego rodzaju sytuacja nie wystąpiła w przedmiotowej sprawie, a zatem brak było podstaw do formułowania zarzutu obrazy powołanego przepisu.

Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są miarodajne wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd (nie zaś strona procesu) rzeczywiście powziął wątpliwości, co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie czy w świetle realiów konkretnej

sprawy
wątpliwości
takie powinien
powziąć.
Powyższe
wątpliwości
odnoszą się więc
między innymi
do sytuacji, gdy
z zebranego w
sprawie
materiału
dowodowego
wynikają różne
wersje, a żadnej
z nich nie daje
się
wyeliminować
drogą dostępnej
weryfikacji. Nie
należą natomiast
do nich
wątpliwości
związane z
problemem
oceny dowodów,
a więc który
z wzajemnie
sprzecznych
dowodów
zasługuje na
wiarę, a który
takiego waloru
nie ma (vide:
postanowienie
Sądu
Najwyższego z
22.12.1010r.
sygn. akt IIKK
308/10; wyrok
Sądu
Apelacyjnego w
Katowicach z
23.03.2011r.
sygn. akt IIKa
468/10).
Innymi słowy,
stosowanie
art.5§2k.p.k.
znajduje

zastosowanie dopiero wtedy, gdy możliwość pewnych ustaleń za pomocą swobodnej oceny dowodów zostaje wyczerpana. Sytuacja równoznaczna z „nie dającymi się usunąć wątpliwościami” jest kategorią obiektywną w tym sensie, że zasady logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego lub wiedzy nie pozwalają ustalić określonego faktu. Nie ma to zatem nic wspólnego z subiektywnymi ocenami strony procesowej (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 31.01.2012r. sygn. akt II AKa 403/11).

Lp.	Zarzut		
2	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>na jego treść, polegający na uznaniu, iż oskarżony miał jakoby świadomość i wiedzę w zakresie wydania przez Prezydenta miasta G. decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami, a zatem aby jego działanie miało charakter umyślny, w sytuacji gdy przedstawione okoliczności jednoznacznie wskazują, iż oskarżony w okresie wydania zaskarżonej decyzji i prób jej doręczenia nie miał faktycznych możliwości by odebrać kierowaną do niego korespondencję.</p>		
<p>Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę</p>			

orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego, bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Może on więc być wynikiem nieznamomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 kpk), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. W orzecznictwie trafnie podnosi się, że zarzut ten jest słuszny tylko wówczas „gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w

toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania”, nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (wyrok Sądu Najwyższego z 24.03.1975r., II KR 355/74, OSNPG 9/1995 poz. 84), przy czym jest to aktualne jedynie przy zarzucie błędu o charakterze dowolności.

Tego typu zarzut co do błędu w ustaleniach faktycznych to bowiem, jak zasadnie się wskazuje, nie sama odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego lecz wykazanie , jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z

22.01.1975r., I
KR 197/74,
OSNKW 5/1975
poz. 58).

Wskazany zarzut
ma charakter
czysto
polemiczny i
odnosi się on
przede
wszystkim do
oceny wyjaśnień
oskarżonego D.
K. dokonanej
przez sąd meriti.
Wbrew
twierdzeniom
skarżącego sąd
ten dokonał
prawidłowej
oceny wyjaśnień
oskarżonego. Z
treści wyjaśnień
złożonych przed
sądem (k.
62 – 65)
jednoznacznie
wynika, że miał
on świadomość,
że przekroczył
liczbę punktów
skutkującą
cofnięciem
uprawnień. Jak
sam twierdził
trzykrotnie
zapisywał się na
egzamin ale nie
dotarł z powodu
braku czasu.
W tej sytuacji
dywagacje
jakoby
oskarżony nie
wiedział o
cofnięciu
uprawnień gdyż
nie doręczono
mu decyzji tracą

znaczenie. Z jego powyższych wyjaśnień wynika wprost, że taką wiedzę posiadał. Wskazywane przez oskarżonego w jego wyjaśnieniach okoliczności dotyczące jego ówczesnej sytuacji rodzinnej – urodzenie dziecka i jego choroba nie są wystarczające dla wykazania, że oskarżony nie miał możliwości odebrania decyzji wydanej przez Prezydenta Miasta G..

Lp.	Zarzut		
3	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że oskarżony począwszy od dnia 13.01.2012r., gdy funkcjonariusz policji odebrał oskarżonemu dokument prawa jazdy</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>z uwagi na przekroczenie limitu 24 punktów za naruszenie przepisów ruchu drogowego jakoby uchylał się od odbierania korespondencji co miało być korzystne dla niego samego, podczas gdy od dnia odebrania dokumentu prawa jazdy do dnia kontroli drogowej, w toku której oskarżony powziął wiadomość o wydanej decyzji upłynęło ponad 6,5 roku, a zasady doświadczenia życiowego obiektywnie nakazują twierdzić, iż nie jest możliwe z perspektywy aktywnego funkcjonowania w społeczeństwie unikanie odbierania korespondencji przez tak długi czas.</p>		
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut całkowicie bezpodstawny.</p> <p>Sąd nie poczynił bowiem ustaleń wskazywanych w powyższym zarzucie co do nie odbierania korespondencji przez okres 6,5 roku. Sam oskarżony w swoich wyjaśnieniach złożonych na rozprawie w dniu 28 czerwca 2019r. (k. 63v.) wskazał, że bywa w G. w miejscu swojego zameldowania i odbiera kierowana do niego korespondencję ale nie robił tego w okresie 15 maja do 15 lipca 2015r.</p>		
Wniosek		
O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

<p>sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Z powodów wskazanych powyżej sąd okręgowy uznał zarzuty zawarte w apelacji obrońcy za niezasadne. Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. W oparciu o ten materiał poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie przypisania oskarżonemu popełnienia zarzucanego mu czynu.</p> <p>Brak jest jakichkolwiek powodów do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do</p>	

<p>ponownego rozpoznania sądowi I instancji. Sąd rejonowy przeprowadził postępowanie w sposób zgodny z wymogami procedury, zebrany w sprawie materiał jest kompletny i nie wymaga jakiegokolwiek uzupełnienia.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	

<p>Wyrok Sądu rejonowego w Bolesławcu z dnia 9 października 2019r., sygn. akt II K 900/18</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Wyżej wskazano powody, dla których nie uwzględniono zarzutów apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego. Wyrok nie zawiera uchybień, które podlegałyby uwzględnieniu z urzędu. Orzeczona wobec oskarżonego kara, jak i środek karny nie noszą znamion rażącej, niewspółmiernej surowości.</p>		
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	

Zwiąże powodach zmiany	o		
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylecia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylecia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylecia umorzenia wskazaniem szczególnej	o i ze		

podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	Wobec nieuwzględnienia apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego na podstawie art. 636§1k.p.k.	

	kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciążono oskarżonego. W skład tych kosztów wchodzi także opłata za drugą instancję w kwocie 80zł. – art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych	
7. PODPIS		

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obróńca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Ustalenie sprawstwa i winy oskarżonego.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana